

Boodschap aan de Aarde

Een bijzondere reis tussen twee werelden

Anouk Fasseur

Boodschap aan de Aarde

Een bijzondere reis tussen twee werelden

Anouk Fasseur

Van dezelfde auteur:

De missie van de troonopvolgster

Verbinden met je Harts kern (boek en kaartenset)

Plantjes & Taartjes – Het plantaardige kookboek met méér dan 100 recepten!

Eerste druk, 2024

Copyright © 2024: Anouk Fasseur

Vormgeving & omslagafbeelding: Anouk Fasseur

ISBN: 978 94 037 5837 4

Gedrukt in Nederland op FSC-gecertificeerd papier.

Dit boek is uitgegeven in eigen beheer door de schrijfster. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Inleiding	6
Mora	7
De spiegel	18
Mervil	25
Het dorpje in de vallei	30
De sneeuwstorm	40
De Rots der Vlammen	52
Sky	60
De geheime opdracht	69
In de val	79
Een teken van hoop	89
Het heksenboek	97
Rots in de branding	107
Een onverwachtse wending	118
De zwarte fee	125
Een heldere droom	137
De magische doorgang	146
Mora's gids	154
De Ruïne van de Koning	160
Het verhaal van Valder	167
Het eindspel	174
Op zoek naar de boself	187
De tweede poort	197
De onthulling van Eran	207
Het offer	214
Boodschap aan de Aarde	219

Inleiding

Een nieuw leven werd geboren; zij werd bewaakster van het woud....

Ze kwam vlak nadat de mens nog in eenheid leefde met de Aarde, maar vergeten was dat hij uit diezelfde natuur bestond die hij nu genadeloos verwoestte.

‘Jij bent geboren met een missie die ik je nu zal tonen,’ zei de oude kruidenvrouw en ze tekende een voetstap in het zand. ‘Waar de mens eerder in harmonie met de natuur samenleefde omdat hij wist dat hij uit haar bestond, is de balans verstoord geraakt.’ En ze wees op de voetstap die wegliep uit het woud. ‘Het is daar waar hij zijn ware aard is kwijtgeraakt, op weg naar de leegte. De plek waar geen natuur meer bestaat omdat hij haar en daarmee ook zichzelf heeft vernietigd. En jij bent hier gekomen om de mensheid te doen herinneren aan wie hij werkelijk is zodat hij de keuze heeft om zich daar terug mee te herenigen.’ En ze overhandigde haar een gouden kistje met een bloem erop afgebeeld. ‘Dit kistje bevat de wijsheid van moeder Aarde en het vermogen om dit te verspreiden. De bloem staat symbool voor jouw opdracht. Houd haar goed bij, want zij bevat de kracht die je nodig zal hebben tijdens jouw missie.’

Vanaf dat moment wisten de woudbewoners dat er niet zomaar een leven was geboren. Zij die gekomen was voor vrede had een boodschap aan de Aarde...

Mora

Het was een sneeuw witte winterdag en Mora liep langs het verlaten dorpspad naar het bos. Het was een pad dat zelden gebruikt werd behalve door enkele reizigers die op trektocht waren en op zoek waren naar een herberg. Het was koud, maar de zon scheen alsof zij haar wilde aanmoedigen om een stap vooruit te zetten.

Mora rilde en trok haar sjaal om zich heen. Ze staaarde naar de dennen en het bevroren gras. Het vertrouwde landschap waarin ze was opgegroeid herkende ze bijna niet meer. Het was mysterieus en sprookjesachtig en het leek op een tafereel van een oud schilderij.

Ze wandelde langs bergbeekjes, over rotsachtige paden en door open valleien die 's zomers vol met wilde bloemen stonden. En terwijl ze daar liep, kwam ze geen enkele reiziger of wandelaar tegen, alleen een paar winterkoninkjes, roodborstjes en een eekhoorn die zijn laatste voorraad dennenappels bijeen sprokkelde. Maar Mora was het gewend om alleen te zijn en te struinen door het landschap waar ze dol op was en dat ze als geen ander kende.

Zo herhaalde Mora dag in dag uit haar tocht door de bergen tot op een dag haar iets bijzonders stond te wachten.....

Mora liep zoals gewoonlijk langs haar geliefde beekje en stopte bij haar favoriete boom. Ze keek naar de rimpelingen over het water en ging tegen de boom aan liggen. Na een tijdje belandde ze in een diepe rust en viel in slaap.

Een tsjirpend vogeltje landde op haar schoot. Met een ruk kwam Mora overeind en keek om zich heen. Ze wreef in haar ogen en bedacht zich dat ze had geslapen. Hoe lang wist ze niet, maar het moest wel een hele tijd geduurd hebben, want het leek al laat in de middag. De zon scheen fel op de plek waar ze had geslapen en het water dat al die tijd gestroomd had, leek wel stil te staan. Het was muisstil. Er was geen druppeltje water of vogeltje te horen en geen enkel takje kraakte.

Nog een beetje suf stond ze op en liep terug langs het beekje. De weerkaatsing van de zon in het water zorgde voor een waaier van alle kleuren van de regenboog. Ze liet zich op haar knieën zakken om haar

gezicht nat te maken en zag haar spiegelbeeld in het water. Mora was klein voor haar leeftijd en had een vrij bleke huid. Ze zag haar lange, zwarte haren die stijl langs haar ronde gezicht het water in gleden. Ze keek naar haar bruine, kastanjekleurige ogen en sloot ze even. Vervolgens stond ze op en besloot om terug naar huis te gaan. Het was al best laat in de middag en ze moest op tijd terug zijn voor het avondeten. Ze keek nog één keer om en begon toen aan de lange terugweg.

Plots werd er zachtjes aan haar mouw getrokken. Ze wilde iets roepen, maar er kwam geen geluid uit haar mond. Een koude, gerimpelde hand pakte de hare en nodigde haar uit om zich om te draaien.

‘Wees maar niet bang, meisje,’ zei een vriendelijke stem.

Het volgende moment keek ze recht in het gezicht van een oude zwerver met een lange witte baard en gescheurde kleding. De man had een vriendelijk gezicht en een rustgevende blik in zijn ogen. Ze stamelde wat woorden, maar het was bijna onverstaanbaar. De schrik was af te lezen in haar donkerbruine ogen. De man zei niets en gebaarde haar om met hem mee te gaan. Mora keek naar het pad dat naar haar huis liep en toen weer naar het vriendelijke gezicht van de zwerver.

Terwijl ze in zijn ogen keek, voelde ze een vertrouwde, rustgevende gloed over zich heen trekken.

‘Luister, ik moet je iets vertellen,’ zei de oude zwerver op kalme toon.

‘Maar daarvoor zal je me iets moeten beloven,’ en zijn blik werd ernstiger.

Mora wist niet wat ze moest doen. Kon ze hem wel vertrouwen? Ze besloot om haar gevoel te volgen en met hem mee te gaan. Hoewel deze man onbekend voor haar was, had ze toch een vertrouwd gevoel bij hem en iets in haar zei haar dat ze hem moest volgen.

Ze liepen enige tijd in stilte, met de zwerver voorop en Mora die hem op de voet volgde. Plots kwam er een angstige gedachte in haar op. Haar grootouders bij wie ze in het nabijgelegen dorpje was opgegroeid, hadden haar altijd gewaarschuwd voor vreemden. ‘Ga nooit met vreemden mee, Mora’

zeiden ze telkens tegen haar voordat ze de wildernis introk. Ze was toen nog erg klein.

Haar ouders waren daar heel anders in geweest toen ze nog bij hen woonde. Tot haar tweede verjaardag runden zij een herberg om de reizigers een overnachting te bieden. Haar ouders ontvingen de reizigers

altijd heel hartelijk en gingen met hen om alsof ze hen al jaren kenden. Niemand was vreemd voor hen. Maar door de jaren heen nam het aantal reizigers af en haar ouders werden daardoor steeds armer. Desondanks runden ze de herberg met veel liefde en plezier. Totdat ze op een dag door twee onbekende gasten werden bestolen en een groot deel van hun geld en bezittingen verloren. Haar ouders waren hierdoor erg aangedaan. Vanaf dat moment waren ze nog armer dan voorheen. Ze besloten om de herberg te verkopen en vertrokken naar de stad om een nieuw leven op te bouwen. De dichtstbijzijnde stad lag ver van hun dorp vandaan. Omdat Mora nog jong was en haar ouders niet voor haar konden zorgen, groeide Mora op bij haar grootouders.

Soms ging ze met haar grootvader naar de stad om haar ouders te bezoeken. Mora had het altijd naar haar zin gehad bij haar grootouders. Ze vertelden haar dat haar ouders geen keuze hadden en dat dit de beste oplossing was zowel voor hen als voor haar. Mora vertrouwde erop dat het goed ging met hen en dat ze op een dag weer herenigd zouden worden.

De oude man stootte haar aan en wees naar een klein hutje bovenop een heuvel. 'Hier woon ik!' zei hij. 'Kom maar met me mee, dan gaan we naar binnen, want ik moet je iets vertellen.'

Mora was een beetje op haar hoede door de gedachte die in haar was opgekomen. 'Kunt u me eerst uitleggen wat u van me wilt?' vroeg ze gespannen. De oude man glimlachte en spoorde haar nogmaals aan om mee te gaan.

Eenmaal aangekomen bij de hut, die overigens een beetje vervallen was, deed hij de deur open.

'Kom binnen, dan zet ik eerst een kopje thee en dan zal ik je alles uitleggen,' zei hij.

Aarzelend volgde ze hem naar binnen en ging zitten op een bankje met een roestachtige kleur. Ze keek naar de oude man die een grote ketel gevuld met water naar buiten droeg en vervolgens een vuurtje aanmaakte. Terwijl de ketel boven het vuur hing, sprokkelde hij wat houtjes bij elkaar en verscheurde hij oude kranten die hij voorzichtig op het vuur gooide. Al die tijd sloeg hij geen acht op haar en deed hij op zijn gemak.

'Kunt u mij zeggen ... waarvoor ik moest komen?' vroeg ze met enige aarzeling in haar stem.

Er verscheen een lachje rondom zijn mond. Maar de man ging verder waarmee hij bezig was en zei geen woord. Mora werd een beetje ongeduldig. 'Ik heb geen tijd, ik moet gaan,' zei ze. Maar de man gaf wederom geen antwoord. Nog even staarde ze hem aan en toen maakte ze aanstalte om weg te gaan. 'Meneer, ik weet niet waarom u me wil spreken, maar ik moet nu echt gaan. Mijn grootouders wachten thuis op me.' Ze liep naar de deur waar de oude man voor het vuur zat om naar buiten te gaan. Maar toen hield hij haar tegen en eindelijk zei hij weer iets. 'Wacht eens even, ga toch zitten, de thee is bijna klaar.' Hij gebaarde naar de bank en nam twee bekers in zijn handen.

'Ik moet naar huis,' antwoordde Mora onrustig.

'Luister eerst even naar me totdat ik je het hele verhaal heb verteld.' Met trillende handen vulde de zwerver de bekers met thee. 'Kom anders hier bij mij aan het vuur zitten, meisje, dan kun je me beter verstaan.'

Mora gaf toe en ging naast de man bij het vuur zitten. Hij bood haar een warme vacht aan die ze over haar schouders trok en keek naar de woeste vlammen. Een tijdje zaten ze naast elkaar, keken gefascineerd voor zich uit en zeiden geen woord.

'Wat is je naam?' vroeg de oude man vanuit het niets.

'Mora,' antwoordde Mora.

De oude man keek haar aan met zijn vriendelijke, rustgevende blik en schudde haar hand.

'Dag Mora, ik ben Riggy. Ik heb gedurende mijn leven rondgetrokken als reiziger,' antwoordde hij.

Verrast keek ze hem aan. 'Mijn ouders hebben vroeger een herberg voor reizigers in het dorp gehad. Bent u daar toevallig ook geweest?' vroeg ze. Geheimzinnig keek hij haar aan.

'Luister Mora, ik moet je iets vertellen, maar je moet mij één ding beloven,' antwoordde hij.

Even werd het stil. Het leek wel alsof de oude reiziger niet meer wist wat hij moest zeggen en even uit het veld geslagen was, maar in werkelijkheid fluisterde hij zichzelf iets belangrijks in.

'Kun je me beloven dat je in stilte naar mijn hele verhaal zult luisteren en het tegen niemand zal zeggen, ook niet tegen je ouders of grootouders? En dat je daarna zult doen wat ik van je vraag?' Mora keek hem aan en zag de wanhoop in zijn ogen. Hij vroeg haar om haar woord voordat ze ook maar

iets wist van zijn verhaal, maar toch knikte ze omdat ze wist dat het belangrijk was wat hij te vertellen had.

‘Luister, meisje, ik vraag je eigenlijk om hulp. Jij bent de aangewezen persoon om te doen wat ik niet meer zelf kan doen. Voor mij is het te laat. Ik zal je wat laten zien.’ De man liep naar binnen en kwam even later terug met een oude, verscheurde foto en legde de stukjes tegen elkaar aan zodat Mora kon zien wat er op afgebeeld stond. Zo te zien was de foto heel belangrijk voor hem.

‘Wat zie je op de foto?’ vroeg de oude man.

Mora vertelde wat ze zag. Ze zag een reiziger die door de bergen liep en met een zware rugzak sjouwde. Hij was zo te zien nog jong, misschien een jaar of twintig. Hij leek heel sterk maar tegelijkertijd ook uitgeput. Terwijl ze de foto omschreef, keek de zwerver haar aan alsof hij op iets wachtte.

‘Vertel me, wat zie je nog meer?’ vroeg hij. Toen viel haar oog op een wat kleinere blauwe rugzak die half open stond en waar elk moment iets uit kon vallen.

‘Die rugzak,...’ zei ze aarzelend. De oude man knikte en pakte de foto uit haar handen. Hij ging weer naast haar zitten en Mora keek nog steeds naar de foto om te ontdekken wat er precies mee was.

Na een tijdje kon ze beter zien wat er in de rugzak zat. Het was een soort kistje van goud met een symbool van een bloem erop. Waarschijnlijk was het er tijdens de wandeling uitgevallen.

Een beetje treurig keek de zwerver naar de foto en overhandigde hem terug aan haar. Mora begreep niet wat ze ermee moest.

‘Houd deze foto goed bij,’ zei hij. ‘En breng hem naar mijn zoon in Menou, een dorpje in de “Vallei des Levens”. Hij weet wat jou te doen staat en kan je helpen. Dat gouden kistje op de foto is me heel dierbaar. Ik ben het verloren tijdens één van mijn reizen en kan zelf niet meer op pad om het te gaan zoeken.’ Hij gebaarde naar zijn gewonde been. ‘Ik zou graag willen dat jij dit voor mij doet, Mora.

En als je het vindt, zou je het dan naar de beek willen brengen waar je altijd zit en het daarna openmaken? Dit is heel belangrijk voor mij, maar ook voor jou en al het leven op aarde!’

Mora knikte en nam de foto aan, ook al begreep ze niet precies wat er zo belangrijk aan was.

‘Kunt u me er alstublieft iets meer over vertellen?’ vroeg ze. De man

zweeg even en wachtte af.

‘Ik kan je nog iets vertellen, maar niet te veel,’ zei hij. ‘Je moet zelf achter de rest van het verhaal komen.’ Hij pakte haar hand in de zijne en begon te vertellen.

‘Op een mooie zomerdag, tijdens één van mijn verre reizen, vond ik dit kistje. Het lag precies op die plek bij het beekje waar jij zo graag komt. Ik nam het kistje in mijn handen en keek ernaar. Ik wilde het openmaken, want het was zo mooi. Ik kon mijn ogen niet geloven wat er toen gebeurde. Er kwam een wolk van prachtige kleuren uit en omdat ik zo geschrokken was, kneep ik mijn ogen dicht. Op het moment dat ik ze terug open durfde te doen, zag ik een reusachtige elf in de lucht. Ze zweefde vlak boven mij en keek me liefdevol aan. Ze was wonderschoon, zo iets moois had ik nog nooit gezien!

De elf had een boodschap voor mij die ik door moest geven aan de rest van de wereld, maar dat moment is er nooit van gekomen. Wat die boodschap inhoudt kan ik je niet vertellen, want alleen zij kan dat doen. Ik zal je vertellen waarom.’ Hij haalde diep adem en ging verder...

‘Ik nam het kistje mee tijdens mijn verdere reis, maar dat had ik niet mogen doen, want de volgende dag verloor ik het tijdens mijn wandeling. Ik was toen op weg naar de herberg van je ouders, Mora. Ik besepte dat ik het kistje nooit had mogen meenemen omdat de elf eigenlijk bij die plek bij het beekje thuishoort en het daarom daar moest blijven. Ik had in mijn verwarring gedacht dat ik het mee moest nemen naar het dorp om de boodschap via de elf over te brengen. Maar de elf had mij enkel de boodschap overgedragen en bij het verlies ervan drong het tot mij door dat ik het alleen moest doen.

Toen ik aankwam bij de herberg was ik er kapot van en ik sliep de hele nacht niet. Ik vertrok vroeg in de ochtend om het kistje te gaan zoeken, maar vond het niet. De dagen erna zocht ik verder en ondanks ik er zo in geloofde dat ik het zou vinden, lukte het mij niet. Ik voelde me er ontzettend schuldig over dat ik het had verloren.’

De arme man zuchtte en had een verdrietige blik in zijn ogen. Vol mededogen keek Mora hem aan en wachtte af wat hij nog meer zou vertellen.

‘Enkele jaren later trok ik door de bossen voorbij de “Vallei des Levens”

waar nu mijn zoon woont. Ik had al die jaren nog vaak aan de elf en het kistje gedacht en hoopte dat ik het alsnog zou vinden. Tot ik op een dag in de bossen bij een oude verlaten schuur de elf aantrof. Ik stond versteld van wat ik daar toen zag. De elf bewoonde het schuurtje, maar was lang niet meer zo mooi, groot en krachtig als tijdens onze eerste ontmoeting. Ze was zwak en treurig en ik zag de kracht uit haar wegvloeien. Ik besepte wat ik haar nietsvermoedend had aangedaan. Ze vertelde dat iemand anders het kistje had gevonden en wilde doorverkopen voor veel geld. Op het moment dat het kistje werd geopend, was de elf gevlucht en had ze zich gevestigd in de oude schuur. Het kistje was inmiddels waarschijnlijk al lang verkocht en de elf werd steeds zwakker en zwakker. Door mijn fout was ik niet langer meer de uitverkorene om haar boodschap aan de mensen over te dragen. Iemand anders zou dit nu moeten gaan doen, iemand die veel voor de natuur overheeft en de kracht heeft om deze taak op zich te nemen. Het moest iemand zijn die ik zelf niet ken. Enkel deze persoon mag het kistje aanraken en uiteindelijk openen zodat de nimf haar kracht terug krijgt en haar boodschap kan overdragen.'

Mora luisterde aandachtig naar zijn verhaal en toen hij uitgesproken was, kwamen er een paar vragen in haar op.

'Waarom zat dat elfje eigenlijk opgesloten in een kistje en verloor ze haar kracht bij het verlies ervan?' vroeg ze nieuwsgierig. De oude man zuchtte diep.

'Dat kistje was haar woonst sinds een aantal jaren. Hoe het kwam en wat er daarvoor gebeurd was, daar zal je zelf achter moeten komen, Mora. Het enige wat ik je kan zeggen, is dat het kistje haar kracht bezat omdat zij betoverd was. Doordat ze gescheiden werd van het kistje verloor ze haar kracht en werd ze steeds zwakker. Meer kan ik je niet vertellen,' antwoordde hij somber.

'Vertrek morgenochtend naar de "Vallei des Levens" en zoek mijn zoon, Mora.'

'Hoe moet ik daar geraken?' vroeg Mora.

'Ga terug naar het beekje waar we elkaar ontmoet hebben en volg deze tot aan de waterval,' antwoordde de oude zwerver. 'Daar aangekomen wijst het zichzelf wel uit. Ga nu maar slapen, Mora, want morgen wordt een lange dag.'

De man maakte een bed op en zat nog tot laat in de avond bij het vuur te lezen. Maar Mora viel al snel in slaap en droomde over het vuur en de prachtige sterrenhemel die waakte over de hut van de oude man.

De volgende ochtend werd ze gewekt door een orkest van fluitende vogeltjes. Ze wreef in haar ogen en keek om zich heen. Waar was ze? Was ze niet thuis in de oude slaapkamer bij haar grootouders? O nee, haar grootouders zouden vast ongerust zijn omdat ze niet wisten waar ze was. Geschrokken sprong ze uit bed en sloop de hut uit. De oude man was al vroeg opgestaan en zat rustig bij het vuur om een ontbijtje klaar te maken. Hij zong oude liederen.

Toen ze hem zag, trok er een gloed van rust over haar heen. Ze herinnerde zich weer wat er gisterenavond was gebeurd en wat haar te doen stond. 'Zo, ben je al wakker?' vroeg de oude man zonder om te kijken. Op een of andere manier wist hij dat ze er was.

'Ja,' antwoordde Mora en ze ging naast hem zitten. Ze keek naar het vuur. 'Je hebt geen tijd te verliezen. Het ontbijt is klaar en dan moet je echt gaan,' zei de oude man. Hij vulde een schaal met melk en gaf haar een stuk vers brood.

'Neem deze vacht maar mee, je zal het wel kunnen gebruiken tegen de kou,' zei hij. 'Ik heb ook een rugzak met een lunch voor je klaargemaakt en wat spullen die je wel kan gebruiken tijdens je reis.'

Hij gaf haar de rugzak en ze keek erin. Ze zag wat brood, een drinkfles en nog een aantal dingen voor onderweg zoals een zaklamp, een mes en een spiegel. Van de spiegel begreep ze niet waarom ze die mee moest nemen. 'Dank u wel,' zei ze en gulzig begon ze aan haar ontbijt en dronk ze het glas melk leeg.

Toen ze klaar was om te vertrekken, pakte de oude man haar hand. 'Mora, dit is heel belangrijk voor mij. Je moet dit voor me doen en niet opgeven. Wees alsjeblieft voorzichtig en vertel niemand over je missie. Alleen mijn zoon en kleinzoon mogen het weten,' zei hij. Dat was het laatste en het enige wat hij nog zei toen ze vertrok.

Het was niet ver naar de beek en Mora genoot van de wandeling. Het was een mooie dag in februari en de zon scheen volop. Een paar vogeltjes floten een ochtendlied.

Na een tijdje bereikte ze de beek. Ze keek om zich heen, dit was haar bekende en vertrouwde omgeving. Ze waste zich in het stromende water en voelde hoe zuiver het was. Het was deze beek die ze moest volgen tot aan de waterval. Als ze naar links zou gaan en het pad zou volgen, dan kwam ze er vanzelf. Mora wist dat omdat ze er vaker wandelde. Maar als ze rechtsaf zou gaan, ging ze weer terug naar het dorp, terug naar huis. Aarzelend keek ze naar rechts. Moest ze het aan haar grootouders vertellen? Maar die zouden het vast niet goed vinden en haar niet laten gaan.

Ze dacht aan de woorden van de oude man. Hij had haar op het hart gedrukt dat ze niemand zou vertellen over haar reis en door zou gaan zonder op te geven. Even voelde ze de angst in haar buik en gemis naar haar woonplaats. Maar toen besloot ze om toch door te gaan.

Iemand moest het doen, iemand die van de natuur houdt, had de zwerver gezegd. Maar waarom was zij diegene, waarom moest juist zij dit doen? Er zijn toch nog veel meer mensen die om de natuur geven, zoals bijvoorbeeld de reizigers?

Mora volgde het pad en kwam aan bij de waterval. Het water stroomde krachtig en om er te geraken moest je eerst door de rivier, via de sterke stroming. Ze klom over de stenen en volgde het water. Ze probeerde niet door de stroming meegesleurd te worden en deed een wanhopige poging om niet te vallen. Het volgende moment werd het stil en leek het alsof de tijd stil stond. Ze lag in het water en hoorde plotseling een stem. De stem was luid en duidelijk en klonk als muziek in de oren. Ze was mysterieus maar liefdevol tegelijk en sprak tegen haar.

‘Kijk eens in het water, wat zie je?’ vroeg de stem. Mora keek in het water en zag niet haar eigen spiegelbeeld, maar het beeld van een elf. Ze was mooi en had een lange jurk vol met kleurrijke schelpjes en steentjes.

De elf sprak tot haar: ‘Ik ben Leliebloem, de boself. Oorspronkelijk ben ik de bewaakster van dit woud en leef ik hier, bij deze waterval. Ik draag mijn hele leven lang al een speciale boodschap voor de Aarde met me mee en het is mijn taak om die aan de mensen over te dragen. Maar het is mij nooit gelukt om deze boodschap te verspreiden, want een oude heks vond mij hier op deze plek en heeft mij betoverd. Ze was jaloers op mijn rol als bewaakster en op al mijn rijkdom en kennis van de natuur en wilde die

achterhalen. Daarom stal ze mijn kistje en stopte al mijn kracht en wijsheid erin. Maar niet alleen mijn krachten, ook ikzelf heb jaren opgesloten gezeten in dat gouden kistje. Totdat een jonge reiziger hem vond en opende. Ik dacht dat ik hem kon vertrouwen en dat ik vanaf dat moment bevrijd zou zijn van de betovering, maar ik had het mis. Ik schoot uit het kistje en vertelde hem de boodschap. Ik zei hem dat hij het in mijn plek moest overdragen aan de mensen. De onschuldige en nietsvermoedende man nam het kistje mee op zijn verdere reis. Maar dat had hij niet mogen doen. Hij raakte het kwijt en een hebzuchtige marktkramer vond het kistje en wilde het doorverkopen. Toen hij het openmaakte, vluchtte ik weg uit mijn kleine gevangenis en vestigde ik me in een oude schuur nabij de “Vallei des Levens”. Maar al mijn kracht vloeide uit mij weg en ik werd zwak en ziek. Nu ken je mijn hele verhaal, meisje. Wat je nu ziet, ben ik niet echt, maar is een weerspiegeling van mezelf van vlak voor de betovering. Jij bent de uitverkorene om mij te helpen. Zou jij het kistje voor mij willen zoeken en het naar mij brengen zodat ik mijn kracht weer terug krijg? Ga hiervoor direct naar de waterval en aarzel niet om het open te maken. Ik zal de boodschap dan eindelijk aan de Aarde over kunnen dragen.’ De stem hield even op met spreken.

‘Wat kan ik doen om de “Vallei des Levens” te vinden?’ vroeg Mora afwachtend.

‘Luister, je moet afdalen naar het dal, maar dat kan niet zomaar. Je zult in het water moeten springen en je overgeven aan de stroming. Het is niet ongevaarlijk, je moet vertrouwen hebben dat alles goed zal verlopen. Dit is geen gewone waterval, want als je je er eenmaal aan hebt overgegeven is er geen weg meer terug. Je zal eerst je missie moeten volbrengen alvorens je terug kunt keren. Je zal moedig moeten zijn en bereid zijn om door te zetten. Je zal ook bereid moeten zijn om gedurende die tijd alles wat je hebt en vertrouwd voor je is volledig los te laten.

De waterval mondt uit in de “Vallei des Levens” en als je eenmaal daar bent aangekomen, zal niets meer zijn zoals voorheen. De waterval is de kortste route naar de vallei, maar ook de enige manier om deze taak te volbrengen. Je komt namelijk in een compleet nieuwe wereld terecht, een wereld waarin je dingen zult meemaken en waarnemen die andere mensen niet kunnen zien. Je verkeert als het ware in twee werelden tegelijk. De

eerste is de wereld die je kent en de andere is de wereld van elfen en natuurwezens. Je zult hulp krijgen tijdens je reis, maar je mag niets vertellen van wat je allemaal waarneemt. En je moet nog één ding onthouden: jij moet het doen en niemand anders.'

'Mora, ben je bereid om voor deze taak te gaan?' Mora zweeg even en knikte toen kordaat.

'Dan is er geen weg meer terug. Vaarwel en veel succes!' Toen verdween de stem weer in het niets, begonnen de vogels weer te fluiten en het water weer te stromen.

De spiegel

De tijd ging verder en alles was weer zoals voorheen. Mora keek naar het water dat naar beneden stortte en hoorde het bulderende geluid ervan. Hoe langer ze ernaar keek, hoe banger ze werd en hoe meer ze besepte waarvoor ze had gekozen. Er was inderdaad geen weg meer terug.

Mora sprong in het water en werd meegesleurd door de kracht van de stroming. Het water werd dieper en dieper en ze probeerde om niet kopje onder te gaan. De woeste waterval was nu vlakbij. Nog even en ze zou met volle kracht naar beneden storten. Zou ze het wel overleven? Mora kneep haar ogen dicht en voelde hoe ze zich overgaf aan de stroming. Ze botste tegen een uitstekend rotsblok aan en deed een poging om zich eraan vast te klampen. Maar tevergeefs. 'Er is geen weg meer terug,' had de elf haar gezegd. Je zal bereid moeten zijn om alles wat je hebt los te laten totdat je je missie hebt volbracht.

Mora voelde hoe de kracht uit haar wegvloede en ze viel met het bulderende water naar beneden. Het water nam haar mee en ze snakke naar adem. Beelden van vroeger flitsten door haar hoofd. Ze zag zichzelf weer terug als het kleine meisje van vroeger. Ze zag haar ouders die elkaar omarmden en huilden toen ze erachter kwamen dat ze bestolen waren. Ook zag ze de pijn en wanhoop in hun ogen. Het volgende moment tilden ze haar één voor één op om haar een knuffel te geven. Ze fluisterden lieve woordjes in haar oor en deden hun best om hun tranen te bedwingen. Ineens stond ze in het huis van haar grootouders die aan weerszijden van haar stonden. Ze zwaaiden allebei met een zakdoek naar de bus waarin haar ouders wegreden. Wat later was ze een meisje van een jaar of twaalf en zat ze eenzaam op een rotsblok bij het beekje. Ze dacht aan haar ouders die ze al lang niet meer had gezien en die ze erg miste. Ze besepte hoe goed ze het had bij haar grootouders.

Toch voelde ze zich vaak eenzaam omdat ze zo anders was dan de meeste mensen uit haar dorp.

Nog meer beelden uit haar leven flitsten nu voorbij en ze wisselden elkaar aan een razendsnel tempo af. Ze snakke nog eens naar adem maar het water liet het niet toe. Niemand kon haar zien, niemand kon haar helpen. Het voelde aan alsof ze in haar eentje stierf.

Een laatste beeld kwam in haar op. Het was het beeld van haar ouders, maar het leken nu wel engelen die haar kalmeerden en geruststelden. Mora hoorde vaag een liefdevolle stem tussen al het kabaal door. De stem maakte haar rustig. Ze voelde twee armen om haar heen en weer klonk de liefdevolle stem, maar nu iets duidelijker. Ze kon weer ademen. Het geluid van de waterval was nu ver weg en ze werd meegesleurd door een draaikolk. Maar de angst in haar buik was verdwenen en ze voelde zich vertrouwd en opgelucht. Het was bijna voorbij. De armen trokken haar uit de draaikolk die haar eerst naar beneden sleurde. Als een krachtige windvlaag werd ze uit het water getrokken en ze belandde met een zachte klap op de oever. Ze lag nu op het gras en probeerde op adem te komen. De armen lagen nog steeds om haar heen. Plots leek het alsof er stevig op haar borstkas werd gedrukt en Mora proestte een straal water uit. De armen lieten haar los en haar gezicht werd zachtjes aangeraakt. Mora opende haar ogen en keek recht in het gezicht van een prachtige engel.

‘Wie ben je?’ vroeg ze verbaasd.

‘Ik ben Elin, de beschermer van de Regenboogwaterval,’ antwoordde de engel.

‘Heb jij mij gered?’ Met grote ogen keek Mora haar aan.

‘Ja,’ zei de engel. ‘Ik heb je gered uit de waterval. Je was bijna verdronken. Ik wist dat ik iets moest doen.’

Mora sloot haar ogen en dacht terug aan haar val in de waterval. Het was een angstaanjagend moment geweest dat uren leek te duren. Ze voelde het verdriet dat in haar was opgekomen. De engel streelde over haar haren en keek haar geruststellend aan.

‘Mora, je bent nu veilig,’ zei ze kalm. ‘Je hebt een taak gekregen van de boself, een heel belangrijke taak weet je nog?’

‘Hoe weet jij dat?’ Mora was even uit het veld geslagen. De engel zweeg even.

‘Wij boswezens communiceren voortdurend met de natuur en met elkaar. Wij weten alles wat er in dit woud gebeurt,’ zei ze. ‘Maar die communicatie verloopt niet zoals jullie mensen dat doen.’

‘Is het dan een soort van... telepathie?’ vroeg Mora.

‘Dat zou je kunnen zeggen, zo iets ja. Het is eigenlijk meer een soort helderwetendheid.’ De engel glimlachte.

‘Ik wil je nog bedanken omdat je me uit die woeste waterval hebt gered,’ zei Mora.

‘Ach, het is niks,’ en de engel sloot haar ogen. ‘Ik zie tevoren wat er gaat gebeuren. Ik zie het bijvoorbeeld als een hulpeloos dier in het water valt en meegenomen wordt door de stroming. Die red ik dan uit het water. Maar ik moet je er wel één ding bij vertellen. Ik kan namelijk niet altijd te hulp schieten. Allereerst moet het toegestaan zijn dat ik iemand red... En ten tweede kan ik niet zomaar iedereen redden. Dat kan maar eens in de zoveel tijd. Je kunt dus stellen dat ik een risico heb genomen, maar ik wilde je heel graag helpen. Jouw leven is waardevol net zoals elk leven op aarde, maar jij hebt een zeer belangrijke taak te volbrengen. Als jij daarin slaagt, help je al het leven hier op aarde te helen.’ Vol belangstelling luisterde Mora naar de woorden van de engel. Ze was benieuwd naar wat er nog meer ging komen.

‘Luister,’ zei de engel. ‘Elk levend wezen dat wordt geboren heeft een levensplan waarin onder andere staat wat hij mee gaat maken, maar ook wanneer hij gaat sterven en op welke manier dat zal gebeuren. Daarom mag ik niet altijd ingrijpen. Ik mag namelijk alleen maar helpen als iemand onverwachts dreigt te sterven voordat zijn tijd is gekomen. Ook heb ik maar een beperkte kracht sinds de betovering van de boself. Niet alleen zij is betoverd maar ook deze plek. Dat betekent dat de hoeders van deze plek voorzichtig dienen om te gaan met hun kracht omdat ze deze anders kunnen verliezen zoals bij de boself gebeurde. Veel mensen uit het dorp denken dat deze waterval gevaarlijk is omdat ze behekt is, maar dat is niet de juiste reden. De waterval is altijd al heel woest geweest en zolang je er niet door meegesleurd wordt, is deze plek niet gevaarlijk maar juist heel speciaal.’

‘O ja, waarom is dat zo?’ vroeg Mora.

‘Deze plek is een krachtplek als je haar op de juiste manier waarneemt,’ antwoordde engel Elin.

‘Op elke plek waar iets kwaadaardigs is gebeurd, is ook iets heel goeds te vinden, iets bijzonders.’

Mora zweeg en liet het even tot zich doordringen.

‘Mag ik vragen wat er dan zo bijzonder is aan deze plek?’ Elin keek haar

ernstig aan.

‘Ik weet niet of ik je dat mag vertellen. Ik kan je alleen zeggen dat zowel reizigers als elfen en boswezens over de hele wereld naar plekken zoals deze toegaan. Het schijnt dat ze er een bepaalde energie kunnen waarnemen en dat deze krachtplekken hen ook daadwerkelijk van nieuwe kracht en energie kunnen voorzien.’ De engel stond op en liet haar hand los die ze al die tijd had vastgehouden. ‘Ik moet nu gaan,’ zei ze en ze draaide zich om en liep weg.

‘Wacht even, laat me niet alleen!’ riep Mora haar achterna. ‘Ik kan je hulp wel gebruiken!’

Maar de engel was al weg en verdween in het niets, net zo snel als ze tevoorschijn was gekomen.

Mora bleef nog even zitten, verward van wat er zojuist allemaal gebeurd was.

Na een tijdje stond Mora op en liep de vallei in. Dit was de “Vallei des Levens” waar de zwerver en de elf het over hadden gehad. Ze was er langs een versnelde, maar zeer risicovolle weg kunnen geraken. En ze had het aan de engel te danken dat ze nu nog leefde.

Terwijl ze verder liep, werd haar aandacht getrokken door een geluid uit haar rugzak. Het was een rinkelend toontje en ze had geen flauw idee waar het precies vandaan kwam. Ze stopte en opende haar rugzak. Plots sprong er iets omhoog en viel luid rinkelend voor haar voeten op de grond.

Stomverbaasd keek ze naar wat het was. Het was de spiegel die de zwerver haar had meegegeven en waarvan ze niet begreep waarom. De zon stond nu recht boven haar en scheen op het glas van de spiegel die nog luider begon te rinkelen. Mora bukte zich om hem te pakken maar schoot direct weer achteruit. Ze zag vaag een grauw gezicht in de spiegel dat steeds duidelijker werd. Nogmaals probeerde ze er naar toe te gaan en erin te kijken, maar het leek alsof ze werd tegengehouden. De lucht duwde haar achteruit, weg van de spiegel die voor haar lag. Mora begreep niet wat dit alles te betekenen had. Ze keek naar de zon die nog feller op het glas scheen. Ze deed een poging om de spiegel van de grond te rapen maar weer lukte het niet. Mora werd een beetje bang. Het licht van de zon weerkaatste in de spiegel en er verscheen een oogverblindende lichtflits vlak voor haar. Het leek alsof de spiegel in brand stond en felle vlammen rezen op uit het glas. Maar ze waren niet geel maar zwart en donker. Mora

gilde en deinsde geschrokken achteruit. Was deze spiegel ook behekst, net zoals de waterval? Als versteend keek ze naar de vlammen. Het onduidelijke gezicht dat ze in de spiegel had gezien, zag ze nu helder in de vlammen. Het was het gezicht van een oude heks, misschien wel de heks waar de boself het over had.

De heks uit de spiegel liet een gemene lach horen. ‘Hahaha,... aangenaam kennis maken. Wie heb ik hier voor me? Ben jij soms dat domme wicht dat daarnet bijna was verdronken in de waterval?’

Spottend keek ze haar aan. ‘Of ben jij soms dat kleine weerloze meisje dat de boself wil redden en mij wil verslaan? Hahaha, dat zal je niet lukken, meisje! Wat ontzettend dom van je dat je met die oude zwerver bent meegegaan en zijn fout om dat kistje te verliezen wilt rechtzetten. En dat je hebt toegezegd om deze levensgevaarlijke taak te vervullen! Je zal nooit meer levend thuiskomen!’

Ze gilde van het lachen en vol afschuw keek Mora haar aan. Waarom had die oude zwerver haar deze behekste spiegel meegegeven? Was ze soms in de val gelokt?

‘Maar weet je, lief meisje, er is nog één redmiddel.’ De oude vrouw keek nu wat vriendelijker en sprak verder op schijnheilige toon. ‘Ik kan je helpen om de fout die je hebt gemaakt om deze zware missie aan te gaan recht te zetten. Je wil vast wel weten wat je hiervoor moet doen, nietwaar?’ Weer liet ze haar gemene lach horen en Mora rilde van top tot teen. Het gruwelijke gezicht leek dichterbij te komen en uit de vlammen te stappen. Maar het leek alsof er iets tussen hen beiden in was gekomen, een soort luchtbel, die de heks ervan weerhield om op haar af te komen en Mora zodanig leek te beschermen.

‘Ga naar de “Rots der Vlammen” en haal daar het kistje voor mij. Als je hem direct naar me toe brengt, zal je snel weer terug kunnen gaan naar je grootouders uit je geliefde dorp. Ook zal je je ouders die je zo mist snel weer terugzien. Je zal geliefd zijn in het dorp en de mensen zullen je aanbidden en eren. Ze zullen het niet langer meer vreemd vinden hoe je bent en wat je anders doet dan zij. Je zal voor de rest van je leven gerespecteerd en geëerd worden en een fantastisch leven leiden. Voor dat alles zal ik zorgen als jij zo snel mogelijk dat gouden kistje naar mij terugbrengt!’

De heks hield op met praten en krijste van het lachen. Het volgende

moment klonk er een donderslag en was Mora omgeven door zwarte vlammen. Het was de heks blijkbaar gelukt om haar in de val te lokken en Mora had het doodsbenauwd.

‘Nou, vertel op, wat kies je?’ vroeg de heks geamuseerd.

Toen kwam er een gedachte in haar op die duidelijk tegen haar sprak:

‘Mora, laat je niet van je pad af leiden. Die heks die je daar voor je ziet is slechts een illusie, een waanbeeld. Het is enkel een beproeving die je moet doorstaan voordat je met je missie kunt beginnen. Je moet in jezelf geloven en in hetgeen je wil gaan doen. Je moet voor de volle honderd procent achter je daden staan en gaan voor het doel dat je voor ogen hebt. Twijfel niet en zeg het haar!’ De angst in haar buik voelde verlamvend aan en ze probeerde alle moed bijeen te rapen om de heks toe te spreken. Ze opende haar mond maar er kwam geen geluid uit. De blik in de ogen van de heks maakte haar steeds banger.

Toen sprak de gedachte weer: ‘Leg je handen op de plek van je hart, Mora.’ Ze deed wat haar werd gevraagd. ‘Voel nu de liefde die jouw hele wezen vervult van moed en kracht. Vertrouw op die liefde, die liefde die jij in wezen bent. Het is de liefde van jouw ziel en die overwint alles! Mora, voel je je hart kloppen in je borstkas?’ Mora voelde dat haar hart als een razende tekeer ging en zelfs voelbaar was tot in haar keel.

‘Dat is het bewijs dat jij wél echt bent en die heks vóór jou is dat niet!’ zei de stem. Toen werd alles stil in haar hoofd.

Mora leerde dat duistere magie geen waarheid in zich droeg, want het was bedrog. Door dit in te zien zouden de kwaadaardige schepsels en bedrieglijke situaties haar niets meer kunnen aandoen, in tegenstelling tot de “andere wereld” van de elfen en natuurwezens die wél echt bestonden en er voor haar waren. Ze voelde aan haar hart en vervulde zichzelf met liefde, want ze wist dat liefde alles zou overwinnen. Haar innerlijke strijd tegen de aanwezigheid van de heks hield op. Het was alsof ze aanvaardde wat er op dat moment gebeurde. Ze wist dat als zij vertrouwde op het leven en op alles wat ze deed, de angst in haar buik zou verdwijnen. En dat gebeurde ook. Haar bange gevoelens verdwenen opslag toen ze begon te spreken.

‘Ik heb mijn keuze gemaakt,’ zei ze kordaat. De ogen van de heks lichtten op en er verscheen een kwaadaardig lachje om haar mond.

‘Aha, laat maar horen of je de juiste keuze hebt gemaakt!’ antwoordde de